

Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho všickni lidé. Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah. Žalm 117

Izajáš 52, 13 – 53, 12

... Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli. (52, 15)

Chci říci!

Římanům 15, 1-21

Slovo dětem: Jak si rozumíte, děti, se svými spolužáky a s dětmi v ulici? Skvěle? Ano?! A nebojujete s některými? Bydlel jsem v dětství v jednom jihočeském městyse. Choďoval jsem ze školy domů dvěma způsoby. Kolem potoka, kde byly husy a ty natahovaly krky a já z nich měl strach. A pak přes náměstí a mostek. A na mostku zase stával kluk, špinavý a otrhaný jako Zilvar, který snad ani do školy nechodil a vždy na mne čekal a něco po mně chtěl. Měl jsem hodinky, byť staré a nefunkční, ale pro mne vzácné. A on je po mně chtěl! Našel jsem pro něj jméno, to nejhorší, které jsem uměl vymyslet: Zhovínek. Tak moc jsem jej neměl rád.

Dnes to vidím jinak: Je jedna věc, která nás všechny spojuje. Zhovínky i všechny další! Co to je? Za všechny umřel Kristus a proto se tu musíme shodnout a žít vděčně.

Církev jako klub, který se líbí sám sobě? Je to tak správně? Žije pro svou vlajku, pro své dresy a pro svou klubovnu... Tato smířlivá Pavlova slova o vzájemné službě se čtou v souvislosti našich vlastních vnitřních problémů. Jeden chce v církvi hrát na varhany a druhý na kytaru. Tomu se líbí to a jiným ono, hodiny o tom rokují. Ruku na srdce: O co všechno se dovedeme starat! Jde nám o ten správný prostor a správný styl. A nemůžeme se dohodnout. Všechnu energii vynakládáme na to, abychom se snesli, ale to přece není evangelium! Máme jiný pohled na věc. Aby ne! Jednomu bylo dopřáno lepší vychování a druhému cosi od malička chybí či byl jinak vychován. Prostě si navzájem nesesedneme. Ale to je přeci tak přirozené a není na tom nic zvláštního!

A pokud se jen v tomto okruhu odehrává evangelium, tak je to málo. Pokud máme dojem, že, o tomto tématu text mluví, tak se mýlíme. O čem to apoštol vlastně mluví?

Mluví o Židech a pohanech. O jejich vzájemném soužití. Všechny v textu užití citace Staré smlouvy ilustrující Pavlova slova a o vzájemném snášení jsou citacemi o světě pohanů. Jsou až rouhavě zaměřeny a zacíleny na spásu těch jiných – nikoli na tu židovskou, respektive na naši. I to, co jsme četli z prorocství Izajášova, bylo o pohanech! Všechno, co skrze Židy (obřízku) Pán udělal, udělal pro nás – pro pohany. Kristus *neměl zalíbení sám v sobě*. Miloval svého Boha – nebyl filantropem – lidumilem - miloval svého Otce. To bylo východiskem a silou jeho práce! Šel mezi rouhače, kteří láli jeho drahému nebeskému Otci, přišel mezi nás a *vzal na sebe všechna pohanění*. Láska k pohanům nebyla z lidské a kamarádské lásky, ale z lásky k Bohu. Pán Ježíš to všechno vydržel, protože čerpal *naději a povzbuzení* z textů Písma svatého. Byl dobrým znalcem těchto textů. Modlil se na kříži žalmy, bylo mu blízko, co řekli proroci a v těchto slovech se viděl A stejně tak Pavel. Pro něj byla slova Staré smlouvy zdrojem *trpělivosti a povzbuzení* do neustálé práce se Židy i pohaný. A všechno, co je psáno v Bibli, je psáno proto, abychom z těch textů brali k této Kristovské službě povzbuzení. A proto se téměř v textu modlí za nás, přeje nám to, abychom *jedni i druzí smýšleli po příkladu Ježíše Krista*. My (bývalí pohané) i pohané!

Kdo je to dnes pohan? Ten můj Zhovínek? Ano, jistě i on! Jistě, jsou to lidé, kteří žijí jinde a jinak než náš církevní mikrosvět. Jsou to lidé, kteří žijí v tak zvané křesťanské Evropě a vůbec nemají ponětí o všech dobrých věcech, které nabízí spasení v Ježíši Kristu!

Žijeme tedy jako klub? Staráme se o sebe a o svoje věroučné zápasy? Náš Pán dal všechno proto, abychom společně – s pohaný – *vzdávali jedněmi ústy chválu nebeskému Otci*. A píše i o nás

podobné ujištění: *Jsem přesvědčen také já o vás, bratří moji, že i vy jste plni dobroty, naplnění veškerým poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému* (15, 14). Stírá dělení na kněze a laiky. Všichni jsme schopni jeden druhému ukázat cestu. A opět nikoli z nějaké lidské lásky, lidumilnosti, ale díky Duchu svatému (15, 13), kterého jsme dostali! To je náš zdroj!

Možná ani tehdejší posluchači nechápali. Proto jim silněji shrnuje svoje východisko slovy: *Chci říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby ukázal Boží věrnost a potvrdil sliby, dané otcům, a pohanské národy aby slavily Boha za jeho slitování...* (15, 9) A jako dobrý Žid přinášel stále oběti. Už ne v izraelském chrámu, už ne telata, kozly a beránky – ale lidi, jako živou oběť (15, 16) přinášel Bohu pohany. Tak se nemusíme vzdát své tradici, tomu, v čem jsme vyrůstali (někteří z nás od dětství) ale musíme to znovu naplnit. Moje oběť bude v tom, že půjdu dál, a budu Pánu Bohu přinášet ty, kteří by spolu s námi chválili Boha.

Pojďte žít společně Pánu Bohu ke chvále, v moci Ducha svatého, v síle textů Písma svatého dávajícího povzbuzení, inspiraci a sílu – tak abychom Bohu přinášeli oběť, která se mu líbí. A oběti, to jsou srdce lidí, kteří přicházejí k životu s Kristem.